

man tidligere har set Lynslag og hørt Torden-
skrald. Vi have ganske vist tidligere set og hørt
Saadant; men det er ikke fra den Side, hvortil
vi høre, at det er kommet. Det ærede Medlem
skulde blive med at antyde Sligt, indtil han saae
Noget af den Slags. Jeg vilde ønske det ærede
Medlem, at han kunde sige sig ligesaa fri for
Lynslag og Tordenkruld, som Flertallet kan det.
— Det var dette, jeg fandt det nødvendigt paa
Flertallets Begne at udtale overfor det ærede
Medlem. Jeg skal nu tillade mig paa Flertallets
Begne at foreslaa det ærede Thing en motiveret
Dagsorden, som jeg herved har den Ære at
overlevere den høitærede Formand.

Formanden: Denne Paastand lyder saa-
ledes:

„Efterat Justitsministeren har erkjendt, at
Politidirektørens Skrivelse af 31te Oktober forrige
Aar, hvorved et af nogle Socialister paataent
offentligt Møde paa Nørrefælled blev forbudt, er
rigtig giengiven i den af Udvalget afgivne fore-
løbige Betænkning, og efterat Ministeren tillige
har udtalt, at det kun er saare Lidet, han til
Sagens nyere Belysning kan meddele Udvalget,
og at han ikke kan giengive de Betragtninger, der
have været bestemmende for hans Villigelse af de
paaklagte Handlinger, gaar Thinget over til den
næste Sag paa Dagsordenen, idet det udtaler sin
Anerkjendelse af Udvalgets Flertals Fremgangs-
maade“.

Forhandlingen dreier sig nu herom; den
ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Jeg fylder med Hensyn til
det første Punkt at sige, at jeg derom maa afvente
den ærede Ministers Erklæring; thi efterat jeg i
Dag har læst Tidenden igjennem, ser jeg, at han
ikke har erkjendt, at Skrivelsen med Politidirek-
tørens Forbud af 31te Oktober er rigtig giengiven,
men derom vil den ærede Minister jo kunne
erklære sig paa Stedet, da den staa aftrykt i vor
foreløbige Betænkning. Jeg nærer i Dvrigt ingen
Tvivl om, at den ærede Minister vil have forfikkret
sig om, hvorvidt virkelig denne Skrivelse er rigtig
giengiven, og jeg har tillige den Ære, at den ærede
Minister, dersom han havde fundet, at dette ikke
er Tilfældet, ikke vilde have undladt at sætte os i
Kundskab derom under den Del af Forhandlingerne,
der fandt Sted iforgaars. Jeg kunde derfor ønske,
at den ærede Minister vilde ytre sig over, hvor-
vidt denne Skrivelse, der jo ikke er kommen til
Udvalget fra Justitsministeren, er rigtig giengiven.
Forfaavidt den høitagtede Minister skulde erklære,
at den ikke er det, er Affattelsen af Dagsordenen
en saadan, at dette Punkt uden Skade kan gaa
ud. Jeg vil derfor afvente, om den ærede Mini-
ster er i Stand til og vil erklære sig over, om
Flertallets Gjengivelse af denne Skrivelse i den
foreløbige Betænkning er rigtig.

Minestad: Jeg vil bede den høitærede
Formand om endnu engang at meddele os Dags-
ordenens Ordlyd.

Formanden: Jeg skal om saa Diebliffe
gjøre det; den ærede Minister har den nu til Gjen-
nemfyn.

Minestad: Den ærede Ordfører begyndte
før med den Bemærkning, at det jo ikke var saa
overmaade rigtigt, om han havde havt Ret til at
betegne min Optreden her paa den ene eller den
anden Maade. Det har han Ret i; det er ikke
af nogen stor Bigtighed for Thinget. Derimod tør
jeg vel nok sige, at det er af Bigtighed for mig.
Den ærede Ordfører seilede imidlertid albeles, naar
han paastod, at jeg paa en vigtig Maade havde
giengivet, hvad han havde sagt angaaende Mindre-
tallets Stilling til Flertallet. Hans Paastand er
overmaade langt fra at være rigtig; det er jo,
som han selv sagde, saa heldigt, at vi have hans
Foredrag liggende trykt for os, og deri staa: „Der
er nu det Fælles mellem disse 3 Mindretal, at
de i det Væsentlige erklære sig fuldstændig enige
med Flertallet; forfaavidt er Udvalget ganske enigt“.
Det var disse Ord af den ærede Ordfører, som
jeg gjorde til Udgangspunkt for min Paastand, og
den ærede Ordfører vil altsaa se, at jeg ingenlunde
har været uberettiget, som han sagde, til at sige,
at han havde brugt disse Ord, da de staa i Rigs-
dags-tidenden. Den ærede Ordfører mente i Dv-
rigt, da han kom tilbage til mit forrige Foredrag,
at der ikke i, hvad jeg havde fremsført, var nogen
Grund for Udvalget til at gaa den af mig paa-
pegede Vej og henvende sig til Ministeren og tale
med ham om Sagen; thi han mente, at der ikke
var et Medlem, der kunde læse eller forstaa Dansk,
der vilde kunne have faaet Andet ud af Ministe-
rens Skrivelse end det, han havde faaet ud af
den, og da den ærede Formand hertil bemærkede,
at man vistnok maatte gaa ud fra, at de fleste
Medlemmer (Stemmer: Alle Medlemmer) —
ja, alle Medlemmer forstaa Dansk, svarede den
ærede Ordfører, at det var han ogsaa gaaet ud
fra. I saa Fald maa imidlertid den ærede Ord-
fører, saavidt jeg kan indse, enten benegte, at
jeg er Medlem af dette Thing, eller
og saa maa han benegte, at jeg har forstaaet Mi-
nisterens Skrivelse paa den Maade, jeg har er-
klæret at have forstaaet den. Svilken af Delene
den ærede Ordfører vil vælge, maa jeg ganske
overlade til ham; men sikkert er det, forekommer
det mig, at den Omstændighed, at et Medlem af
Udvalget har erklæret, at han har opfattet Mini-
sterens Skrivelse paa en anden Maade, for Ud-
valget kunde have afgivet tilstrækkelig Grund og
Opfordring til enten at spørge Ministeren ad, eller
til i alt Fald ikke at forbigaa den sædvanlige
Fremgangsmaade at tilstille Ministeren Udvalgets
Betænkning. Naar jeg før sagde, at det ærede